

Hoofdstuk 10

Advocaat van de bond *'Uw directeur draait een beetje'*

Ik heb uitgekeken naar het moment dat de advocaat de zaak in handen zou krijgen. De letselschadeadvocaat had immers al vastgesteld dat er alleen al door de nalatigheid van Henk Mali, de voorganger van Dirk Monsma, sprake is van een onrechtmatige daad. Zo'n advocaat kan dreigen met een gerechtelijke procedure, en met al die uitspraken van Dirk zwart op wit, is het toch overduidelijk hoe de vork in de steel zit? Ook al is het voorbije jaar teleurstellend geweest door die slappe en slordige belangenbehartiging, nu kan ik echt iets verwachten. Eindelijk is het moment aangebroken waarvan al enkele keren is gezegd: 'Als het op niets uitloopt, dan zetten we meteen de procedure met de advocaat weer in gang.'

Ongeveer twee weken na de herkeuring, als ik dus bijna twee jaar ziek thuis ben, krijg ik een brief van het advocatenkantoor van de bond. Ik maak eruit op dat de letselschadeadvocaat mijn dossier binnen tien dagen heeft behandeld, en vervolgens heeft ook het advocatenkantoor het niet laten liggen. Die werken snel. Het kan dus ook anders.

Het kantoor is gevestigd in het hoofdkantoor van de bond, in een andere plaats dan het regiokantoor van de belangenbehartigers. De advocaat begint van voren af aan. Ze heeft het een en ander goed gelezen, maar voor een compleet beeld wil ze meer weten over hoeveel ondersteunend personeel, hoeveel docenten, hoe lang dit, wanneer dat, wie kunnen eventueel getuigen, enzovoorts. Veel komt aan de orde, ze heeft zich goed voorbereid.

In het gesprek blijkt echter uit niets dat zij in overleg met de letselschadeadvocaat aan een plan van aanpak zou hebben gewerkt. Als ik haar daar naar vraag, zie ik alleen opgetrokken wenkbrauwen

en een verbaasde blik. Dus niet? Heeft die bestuurder me hier dan verkeerd over ingelicht, of houdt die advocaat iets achter? Een van de twee moet doen alsof.

Ook het dossier dat haar collega's van de bond hebben doorgestuurd blijkt verre van volledig. Dat maakt ze op uit een overzicht van de belangrijkste stukken, dat heb ik zelf ooit haar collega's gegeven, en dat trof ze wel aan. De hele correspondentie met Dirk Monsma ontbreekt, er is ook geen kopie van zijn e-mail over de vertrekregeling, en ook andere stukken zijn er niet. Ze heeft er al over gebeld en men zou hebben gezegd dat men er nog mee bezig was. Inmiddels heeft ze daarom het complete dossier opgevraagd, alles dus. Het was toch al gesloten en overgedragen? Men is nergens meer mee bezig, dit lijkt aan slordigheid voorbij te gaan.

Zelf heb ik ook stukken meegenomen. In slapeloze nachten ben ik ooit begonnen aan een overzicht in telegramstijl van de acties van Dirk Monsma. Dat had ik ooit ook aan haar collega's gegeven, en later enkele aangevulde versies. Met de laatste aanvullingen geef ik haar de allernieuwste versie. Als ik vraag naar de e-mail van Dirk Monsma aan de bestuurder, is ze heel duidelijk over het feit dat ik die allang had moeten hebben. Ze zegt me een afschrift toe zodra het dossier volledig is.

Ze komt met een andere teleurstelling, ze vermoedt dat er voor een genoegdoening weinig of niets is te eisen. Ze moet nog uitzoeken of er jurisprudentie bestaat, maar ze vermoedt dat door een gerechtelijke procedure maximaal 90% kan worden bedongen van wat Dirk Monsma al had aangeboden. Met andere woorden: ik had beter dat aanbod kunnen accepteren. Maar, ze moet het nog uitzoeken, en misschien dat het nog een beetje meevalt, zegt ze aan het einde van het gesprek, maar ik moet er vanuit gaan dat het tegen valt.

Ik ben pissig en verontwaardigd. Als alles fout kan gaan, dan zal ook alles fout blijven gaan. Wennen doet dat nog steeds niet. Opnieuw kafkaëske trekjes. Met haar collega's is het al een bizar half jaar geweest, terwijl mijn conditie slechter is dan een jaar geleden. De rapportage van de herkeuring moet nog komen als ik het eerste gesprek met die advocaat heb, maar de uitslag 'U kunt weer gewoon

aan het werk,' ken ik al. Als ik de advocaat op de hoogte stel van de uitslag van de keuring, vind ze dat herplaatsing naar een andere instelling zeker een haalbare optie is. Dat is alleen voor haar eigen gemoedsrust. Daar waar ik herplaatst zou worden zullen ze zeker denken dat er met mij iets aan de hand moet zijn.

Op weg naar huis kom ik terecht in een stortbui, de ruitenwissers kunnen het niet bijhouden. Af en toe zit ik te dicht op de auto voor me en ook in de achteruitkijkspiegel zie ik brandende koplampen af en toe gevaarlijk dicht op me. Ik neem de afrit naar een tankstation om daar op de parkeerplaats te wachten tot de bui over is. Dit is geen regen meer, maar vallend water en ik bedenk dat de bestuurder van de bond een half jaar geleden die advocaat 'in de wacht' heeft gezet en dat dit heel onverstandig blijkt te zijn geweest. Zij zijn toch de mensen met ervaring? En meerdere keren is me verzekerd dat die advocaat een plan van aanpak had, en ze stond een tijd geleden toch al op het punt om met mij contact op te nemen? Een beangstigende start. Dan toch maar een boze brief naar die regiomanager.

De advocaat stuur ik volgens afspraak enkele ontbrekende stukken na. In de begeleidende brief vermeld ik voor de zekerheid ook die tpt-regeling (tijdelijke persoonlijke toelage), dat door de stafmedewerker zou zijn uitgezocht. Ook noem ik nog maar eens de opgespaarde ADV-uren van de voorbije jaren en vermeld de herhaalde verzekering van haar collega's dat ik daar volgens mijn CAO hoe dan ook recht op zou hebben.

Twee weken na ons eerste gesprek een reactie. Ze acht een procedure niet bij voorbaat kansloos, maar ze kan geen garantie geven op een goed resultaat. Toch lijkt het haar

(...) raadzaam om aan te sturen op een minnelijke regeling. Daarbij kan getracht worden om naast een volledige inkomensschade tevens een zeker bedrag aan immateriële schade te vorderen. Gelet op mijn voorgaande overwegingen is het echter de vraag of u zelfs niet een regeling zonder vergoeding van de immateriële schade zou moeten verkiezen boven een gerechtelijke procedure, daar deze

nog altijd de kans geeft dat in het geheel geen vergoeding wordt toegekend.'

Nogmaals: hoezo, een 'plan van aanpak'? Gezien het feit dat het zeer de vraag zou zijn 'dat de werkgever gehouden is maatregelen te nemen om overbelasting te voorkomen,' zoals de letselschade-advocaat al vaststelde, vraag ik me af of het niet voldoende is dat ik regelmatig heb gewaarschuwd, en dat de overbelasting is te controleren. En vergeet niet dat Dirk Monsma eerder tegenover de bestuurder heeft erkend dat er fouten zijn gemaakt.

Een minnelijke regeling lijkt me trouwens lastig, ik heb het aanbod van Dirk Monsma eerder immers geweigerd en inmiddels is er een aanzegging verstuurd tot het starten van een ontslagprocedure. Daarmee zijn de rollen omgedraaid, nu zou ik om een minnelijke regeling gaan vragen en moet Dirk daar nog zin in hebben. Hij zal van die situatie ongetwijfeld beter gebruik maken dan die bestuurder dat heeft gedaan.

Van de advocaat hoor ik ook dat ik de opgespaarde ADV-uren alleen kan claimen als ik ontslagen zou worden. Dat is dus ook weer iets heel anders dan wat die bestuurder me meerdere keren heeft verzekerd.

Het zet me aan het denken over een eigen 'plan van aanpak'. Zou het niet verstandig zijn als die advocaat het bestuur aanspreekt op hun morele verantwoordelijkheid? Ik kan me niet voorstellen dat zij op de hoogte zijn van wat zich heeft afgespeeld. Zij zouden Dirk Monsma kunnen dwingen om het alsnog fatsoenlijk en rechtvaardig op te lossen, op morele gronden. Het uitgangspunt zou dan minimaal eenzelfde regeling moeten zijn als die met een van de collega-hoofden is getroffen, nog los van mijn opgespaarde uren en al dat overmatige gedwongen overwerk. De advocaat zou met een paar stukken een voet tussen de deur kunnen krijgen: mijn notitie aan Dirk over de voorgeschiedenis, mijn overzicht van al zijn acties, en zijn correspondentie na 'het terras'.

Als ik haar dit idee voorleg wijst ze dat stellig van de hand. Het

zou geen enkele zin hebben, een bestuur zou zich nooit met zulke zaken bezighouden. Ook anderen bevestigen dat, maar niemand geeft er een verklaring bij. Ben ik de enige die denkt dat we bij de SKVR een fatsoenlijk bestuur hebben? Ben ik dan ook hierin naïef? Ik snap er niets van, het zou toch op z'n minst de moeite van het proberen waard zijn, maar volgens de advocaat lopen we dan het risico dat we Dirk daarmee tegen de haren instrijken.

Ondertussen schrijf ik een brief aan de regiomanager. Ik schrijf dat ik me nu maar beperk tot de druppels die de emmer hebben doen overlopen, en dat het te ver voert om in te gaan op alle ergernissen van het voorbije jaar. Ik uit mijn ongenoegen over de rampzalige beslissing om een half jaar geleden het werk van de advocaat stil te leggen, en over de slordigheid waarmee men met mijn dossier omgaat. Ik schrijf dat het lijkt alsof ik eerst ben gemangeld door de een, en nu ook gepakt door de ander. Ik schrijf te hopen dat aan deze kwestie nog het een en ander kan worden hersteld, maar als ik er slecht van af kom, dan zal ik overwegen de bond hiervoor aansprakelijk te stellen. Ik vraag ook om een kopie van de e-mail van Dirk Monsma, en vermeld dat ik die, ondanks de contractuele verplichting, ook na herhaalde verzoeken nog steeds niet heb gekregen. Ik vraag om een reactie binnen twee weken.

Laat ik eerst maar deze correspondentie afronden, ook al gaat de advocaat ondertussen aan de slag. Vijf weken later stuur ik aangezekend een tweede brief aan de regiomanager waarin ik opnieuw om een reactie vraag. Drie dagen daarna belt hij me op en zegt mijn eerste aangetekende brief nooit te hebben gezien. Wel zou hij deze week vanuit het hoofdkantoor een rappel hebben ontvangen om op mijn brief te reageren. Dat begrijp ik niet, hijzelf ook niet. Ik zal het toch niet naar het verkeerde adres hebben gestuurd? Omdat het een aangetekende brief is kan ik het laten nagaan. Een paar dagen later krijg ik van het postkantoor de verzekering dat mijn brief op het juiste adres is bezorgd en dat die daar ook is geaccepteerd.

Tien dagen na zijn eerste telefoontje belt die regiomanager opnieuw. Hij kan mijn brief niet boven water krijgen en vraagt of ik

die per e-mail kan nasturen. Hij laat ook merken dat hij weet van mijn navraag over de bezorging. Klinkt daar een verwijt in door? Ik kan me vergissen, maar het lijkt er wel op.

De dag daarop al een reactie, dat is dan weer wel heel snel. Ik citeer de belangrijkste onderdelen uit een lang verhaal.

(...) Na lezing van uw brief met bijlagen heb ik contact gezocht met juristen op ons regiokantoor, terwijl ik in een eerder stadium over uw zaak heb overlegd met (bestuurder).

In een eerder stadium? Dat is heel vreemd. Gisteren aan het einde van de middag heb ik het document van mijn brief gemaild omdat die onvindbaar zou zijn. De datering van zijn antwoord is van even na het middaguur. Binnen die paar uur kun je toch niet spreken van een 'eerder stadium'? Dat kan alleen als hij mijn brief al veel eerder wel had ontvangen. Zijn reactie op mijn navraag was ook al vreemd. Wie van de bond kun je nog wel vertrouwen en wie niet?

(...) Ik begrijp van (bestuurder) dat hij u heeft meegedeeld, dat er op een gegeven moment niet meer uit de onderhandelingen met uw werkgever te halen was en dat door uw afwijzing een overeenkomst met uw werkgever niet tot stand is gebracht.'

(...) We kunnen ons heel goed voorstellen in welke gemoedstoestand u het aanbod van de werkgever heeft afgewezen, maar er is volgens (bestuurder) en (stafmedewerker), die bij het cruciale gesprek met u aanwezig was geen sprake van een advies van onze kant om het aanbod van de werkgever af te wijzen.

(...) Door de gemaakte keuzes in het traject van belangenbehartiging is die doolhof uitgebreider geworden dan wanneer in het overleg met de werkgever overeenstemming was bereikt. Wanneer u via een andere gerechtelijke weg een schadeloosstelling probeert te verhalen op de werkgever staat niet bij voorbaat vast wat de uitkomsten van die inspanning zijn.

(...) Voor zover ik kan beoordelen is er misschien met uw afwijzing van een eerder aanbod van de werkgever wel een kans verkeken, maar heeft u daar door uw (begrijpelijke) beslissing risico's gelopen.

Is dit gemeente of geveinsde onschuld? Of is hij misleid door zijn collega's? Mij is nooit gezegd dat er niet meer te halen viel uit onderhandelingen. In het eerste telefoongesprek op de dag dat ik die

onderhandelingen heb laten stoppen, beweerde die bestuurder nog: 'Onderhandelen kost veel tijd en we moeten Dirk Monsma niet tegen de haren instrijken. Ik probeer een zo mooi mogelijke regeling voor je te treffen.' Het was alleen uitstel, nooit een enkel woord dat er niet meer uit te halen zou zijn. En in hetzelfde gesprek verzekerde hij me: 'Echt we zitten op één lijn.' En dat was niet de eerste keer.

Vier dagen later ben ik pas klaar met mijn reactie, ik doe er nog steeds lang over en ik moet het door anderen laten controleren. Ik schrijf natuurlijk dat zijn e-mail me teleurstelt omdat hij niet ingaat op een deel van mijn kritiek.

(...) Over het stopzetten van het onderzoek, het omgaan met mijn dossier, en het niet doorsturen van een e-mail uit april, schrijft u helemaal niets. Van die e-mail moet een weldenkend mens zo langzamerhand toch gaan denken dat er een heel bijzondere reden is om die niet door te sturen, ondanks wat er in het reglement staat dat ik heb ondertekend: '... de verplichting alle informatie terstond en duidelijk aan elkaar door te geven.' Ik ga er niet een vierde keer om vragen.

Ik laat het aan hen over om alsnog zelf aan die verplichting te voldoen, daarom vermeld ik niet dat ik inmiddels een kopie van de advocaat heb gekregen. En over zijn opmerking dat zijn collega's mij zouden hebben geadviseerd het aanbod af te wijzen schrijf ik:

(...) In een voorbereidend gesprek op 31 januari (ook een collega van mij, een werkgever van een andere instelling, was bij dit gesprek aanwezig) waren zij het geheel met mij eens dat ik een genoegdoening zou eisen voor het een en ander. Daarop doelde ik in mijn brief met mijn opmerking dat zij het geheel met mij eens waren.

In een telefoongesprek met (bestuurder) op 23 april krijg ik de indruk dat ik genoeg moet nemen met het aanbod en ik wijs hem op het feit dat er geen sprake is van die genoegdoening. En met de eis van een genoegdoening waren beiden het op 31 januari dus geheel eens! Onder meer daarom wees ik het aanbod af, in mijn brief heb ik daarnaast een belangrijke tweede reden genoemd.

(Bestuurder) heeft mij in het telefoongesprek op 23 april wel gewezen op het feit dat een gerechtelijke procedure lang kan gaan duren en dat daarom het accepteren van dat aanbod het overwegen waard is. Niet om enige andere

reden, zoals het idee dat er niet meer uit te halen zou zijn.

(...) Een dag later, op 24 april, schrijf ik voor de zekerheid een brief aan (bestuurder) naar aanleiding van mijn indrukken van het telefoongesprek, en herhaal daarin de afspraken gemaakt op 31 januari j.l. Van (bestuurder) krijg ik geen reactie op die brief, daaruit mogen we opmaken dat hij geen bezwaren tegen de inhoud heeft.

Als ik tenslotte op 17 mei, na drie maanden (volgens plan hadden dat twee weken moeten zijn geweest), (bestuurder) laat weten dat het onderhandelen wat mij betreft zinloos lang heeft geduurd, vindt hij eerst dat we door moeten gaan om er meer uit te halen! Dat rijmt dus geenszins met uw reactie dat (bestuurder) vond dat er niet meer uit te halen was. Hij heeft mij enkele keren laten weten dat we op een lijn zaten, en dat waren momenten waarop ik daarover twijfelde!

Later op diezelfde dag, in een tweede telefoongesprek na zijn contact met mijn directeur, was hij het geheel met mij eens om die onderhandelingen te stoppen om het (volgens de afspraken op 31 januari) vervolgens aan de advocaat over te laten.

Er is geen enkel moment geweest waarop (bestuurder) of (stafmedewerker) mij heeft laten weten dat een gerechtelijke procedure minder zou opleveren. (Bestuurder) heeft mij alleen laten weten dat een procedure lang zou duren. Uw verbazing over mijn afwijzing vind ik dan ook onterecht.

Dat bij voorbaat niet vaststaat wat de uitkomsten zullen zijn van een gerechtelijke procedure, zoals u schrijft, onderstreept nog eens het belang van het onderzoek dat het advocatenkantoor juist ten tijde van de onderhandelingen had kunnen doen. In diezelfde tijd heeft mijn werkgever wellicht van zijn kant ook iemand die kansen laten uitzoeken. Jammer, nogmaals, dat de bond dat heeft laten liggen en we pas achteraf die kennis opdoen.

Ik voeg eraan toe dat we het hier nu maar even bij moeten laten en dat we er eventueel later maar op terug moeten komen. Ik stuur mijn verhaal ook naar de bestuurder en vermeld dat helemaal bovenaan, zodat dit voor beiden duidelijk is. Want van de kant van zowel de bestuurder als de stafmedewerker is nooit ook met maar een woord gesproken over het feit dat ik minder kansen zou maken als ik het aanbod van Dirk Monsma zou afslaan. Nooit. En waarom telkens weer die verzekering dat er een plan van aanpak was? Ik begrijp er dus niets van. Je zou gaan denken dat het allemaal een tactiek is geweest om me te ontmoedigen, zodat ik het zelf zou gaan opgeven.

Van de advocaat begrijp ik dat de regiomanager mijn eerste brief en zijn reactie aan haar heeft doorgestuurd, maar niet mijn reactie

daarop. Die stuur ik haar zelf na, het beeld moet wel compleet zijn.

Ondertussen heb ik via de advocaat een kopie ontvangen van de e-mail van Dirk Monsma, drie maanden na mijn laatste mondelinge verzoek. Behalve een berekening voor de compensatie van mijn inkomstenderving en het aanvullen van mijn pensioen, staat er inderdaad ook iets heel anders in:

(...) Ik heb mij eens georiënteerd op een mogelijke nalatigheid vanuit de SKVR voor Theo zijn gezondheid. Die is er niet, integendeel. Drama van Theo is eerder dat hij niet geholpen wilde worden, omdat hij zich zelf steeds meer isoleerde. Om die reden vind ik bovengenoemde compensatie de meest juiste.

Ik ontplof bijna, ook omdat ik niet begrijp waarom die bestuurder deze e-mail niet aan mij wilde doorsturen. Ronduit schofterig is de opmerking dat ik niet geholpen wilde worden en dat ik mij zou isoleren. Geen van de feiten over de voorgeschiedenis uit mijn notitie heeft hij in die 'oriëntatie' betrokken. Eerst niets over het verleden willen zeggen, zogenaamd omdat hij daar niet bij is geweest, en dat nu weer met een leugen tevoorschijn halen omdat 't hem nu van pas komt. Dirk Monsma is een liegende draaitol, alleen daarin is hij consequent.

Eerst heeft de SKVR volgens Dirk zelf 'fouten' gemaakt, en nu zou daar ineens geen sprake meer van zijn. Hoe zou die bestuurder hebben gereageerd op die opmerking van Dirk? Als hij heeft gereageerd! De uitspraak is ronduit een leugen en als onderhandelaar mag je dat niet laten liggen. Hij had daar direct gehakt van moeten maken, volgens de letselschadeadvocaat zou je werkgever toch een zorgplicht hebben? Die bestuurder had deze e-mail beslist volledig aan mij moeten voorleggen, nog los van de contractuele verplichting. Ik kan geen reden bedenken waarom hij dat niet heeft gedaan. Ik heb er juist alle belang bij, ik heb bewijzen te over die zelfs opzettelijke nalatigheid kunnen aantonen.

Een andere reden om bijna te ontploffen is de datum van de e-mail. Dirk Monsma blijkt die al te hebben verstuurd veertien dagen

vóór de stafmedewerker haar collega in een vergadering stoorde en mij liet weten dat er nog geen bericht was. Drie weken na de verzenddatum spreekt hij mij er pas over door de telefoon. Bedenk zelf maar eens een bruikbare verklaring voor dit duistere gedoe. En dat terwijl in het contract voor de belangenbehartiging is vastgelegd om 'alle informatie terstond en duidelijk aan elkaar door te geven.' Terstond! Duidelijk! Aan elkaar! Hij heeft eerst het bestaan van die e-mail drie weken opzettelijk verzwegen, en vervolgens de helft van het bericht helemaal aan mij onthouden. Waarom eigenlijk? Het bevestigt allemaal mijn eerdere vermoeden dat er niets is gedaan.

De correspondentie met de regiomanager heeft dus bijna twee maanden gekost, waarvan zeven weken wachten op een reactie. De bond maakt reclame met individuele belangenbehartiging...

Ondertussen heeft de advocaat contact gehad met Dirk Monsma. Ze stelt hem een gerechtelijke procedure in het vooruitzicht, maar hij kan het ook nog minnelijk schikken. Ze heeft hem laten weten dat in een eventuele regeling mijn betekenis voor de school tot uitdrukking moet komen. Dirk zegt toe daarover te willen nadenken, hij zou haar hebben gezegd dat ik 'van onschatbare waarde' ben geweest voor de ontwikkeling van mijn school. Mijn argument dat eenzelfde regeling als die voor een van de collega-hoofden onrechtvaardig is, wordt door Dirk bestreden. Die collega zou door de reorganisatie overbodig zijn geworden en ik niet. Ook de advocaat geeft Dirk daarin gelijk. Waarom moest ik voor hem dan wel met vervroegd pensioen? Ga nu maar eens met haar hierover in discussie. Niet overbodig? En als een vorm van eerherstel moest ik toch ook weg?

Het gaat met haar overigens wel anders dan met haar collega's van het regiokantoor, ze zet iets op papier, ze neemt uit zichzelf contact met me op en ze maakt afspraken. Nog deze week zal ze de telefonische afspraken schriftelijk bevestigen, en Dirk Monsma zou hebben toegezegd ook nog deze week te reageren.

Na een paar weken belt ze Dirk Monsma zelf maar eens op. Hij blijkt toch niet zoveel zin te hebben in iets extra's bovenop de eerder aangeboden regeling, ondanks het feit dat hij in het eerste

telefoongesprek het min of meer op z'n plaats vond vanwege die 'onschatbare waarde'. De advocaat toont zich verbaasd. 'Hij draait een beetje,' is haar reactie. Ik wijs haar op mijn overzicht van al zijn acties in de voorbije twee jaar, dat niets anders laat zien dan gedraai. Iedereen moet iets eerst zelf ervaren, wil men het geloven.

Ze raadt me aan nu toch maar wel genoeg te nemen met een 100% regeling, hoewel hij ook daarover wilde nadenken, 'Ik weet niet of ik dat aanbod nog wel handhaaf,' zou hij hebben gezegd. Ik ben natuurlijk opnieuw teleurgesteld. Dirk heeft me dan toch op mijn knieën. Er zit niets anders op dan er maar mee akkoord te gaan.

Ik ga niet weer een heel verhaal ophangen over de effecten die al dit nieuwe gedoe op me heeft. Ik ben constant gespannen en weer opnieuw aan het einde van mijn Latijn. Ik ben gesloopt en weet het niet meer. Ook de telefoontjes met de advocaat gaan niet gemakkelijk, na twee jaar kom ik onder deze omstandigheden nog steeds niet goed uit mijn woorden. Ik probeer dat haar wel uit te leggen, want ze mag niet gaan denken dat het bij mijzelf wel allemaal foute boel zal zijn. Ik hoop dat ze een ander beeld van me krijgt uit datgene wat ik op papier zet. Gewoon en normaal nadenken lijkt moeilijker dan ooit. Soms zie ik het helemaal niet meer zitten.

Een week later belt de advocaat dat de berekeningen van Dirk Monsma voor een regeling zonder inkomensschade en zonder pensioenverlies, naar haar onderweg zijn. Was het gewoon dreigen om zijn zin door te drukken? Je zou verwachten dat het me oplucht, maar het tegendeel is het geval. Ik loop mopperend rond, neem me voor een brief aan bestuur en ondernemingsraad te sturen.

De oud-collega die eerder een regeling heeft getroffen, helpt me opnieuw om een berekening te maken. De berekening van Dirk klopt opnieuw van geen kant. Ik stuur het resultaat naar de advocaat en zij bevestigt de juistheid daarvan. Ze schrijft Dirk een brief met de vraag of hij zijn eigen berekening wil toelichten. Ze laat hem meteen weten wat een koopsompolis kost, dat heb ik inmiddels zelf al aangevraagd. Daarmee kan het tekort na mijn pensionering op een

relatief voordelige manier worden aangevuld, op dezelfde manier als bij mijn oudere collega. In haar brief aan Dirk schrijft ze ook dat het bij mij veel spanningen oproept. Het is de periode waarin ik ook de geneeskundige rapportage van de herkeuring in handen krijg.

Dirk Monsma gaat in principe akkoord met de berekening en de koopsompolis, maar hij wil wel eerst de offerte zien. Zijn ontoereikende berekening was dus een louche probeersel. Wel gaat hij telefonisch akkoord met het vergoeden van de opgespaarde ADV-uren, maar hij is de kopie van het contract kwijt, dat stuurt ze hem opnieuw.

Een dag later wil Dirk die opgespaarde ADV-uren toch weer niet betalen, waarschijnlijk is pas nu tot hem doorgedrongen dat het om een substantieel bedrag gaat. Hij ontkent dat er een mondelinge afspraak was, het is zijn woord tegen dat van haar. Hij zou hebben gezegd dat ik immers ooit had beweerd dat ik met vervroegd pensioen zou gaan, en volgens hem hangt zijn aanbod samen met een vervroegd pensioen. En als ik niet akkoord zou gaan, dan zou hij toch maar een reïntegratie in gang zetten. Het kan bluf zijn. Van mijn kant dreigen dat ik terugkom, heeft geen enkele zin.

Die advocaat is nummer honderd en zoveel die me voorhoudt dat ik na een definitieve regeling maar niet meer moet omkijken en geen brieven naar wie dan ook moet sturen en mijn leven weer gewoon moet gaan oppakken. Wie kan zich erin verplaatsen? Mijn verontwaardiging en boosheid moeten maar in het niets oplossen.

We moeten de knoop maar doorhakken en instemmen met het voorstel van Dirk Monsma. Het is een emotioneel telefoontje. Even komt nog aan de orde hoe verschillend we in de hele situatie zitten, ik met een hele ergerlijke geschiedenis waar die advocaat telkens relativerend op reageert. Dat dit het verschil maakt kan ik haar kennelijk niet duidelijk maken. Met die hele geschiedenis in lijf en hoofd ben ik geen boekhouder die nuchter voor- en nadelen tegen elkaar wegstreept.

In een brief aan de advocaat, schrijft Dirk Monsma ondermeer:

(...) mijn argumentatie (is) dat een financiële uitbetaling van de spaarovereenkomst niet aan de orde is, gezien het totaal van onze regeling. Salaris is gegarandeerd en er wordt niet gewerkt.

Natuurlijk wordt er niet gewerkt, hij probeert me toch al meer dan twee jaar weg te krijgen? En voor die jarenlang opgespaarde uren heb ik gewoon gewerkt, zelfs *moeten* werken omdat mijn medewerkers hun ADV-uren ook op die vrijdagmiddag moesten opnemen, juist een middag waarop altijd speciale cursussen werden gepland en de tent dus open moest blijven.

Na haar telefoontje realiseer ik me dat Dirk Monsma die vertrekregeling nu wel met mijn eigen geld aan het financieren is. Geen vergoeding voor een overmatige hoeveelheid gedwongen overuren gedurende drie jaren, geen uitbetaling van jarenlang opgespaarde ADV-uren voor een substantieel bedrag, geen tpt-regeling, geen genoegdoening voor het feit dat ik er goed ziek van ben geworden, niets. Wel een vertrekregeling zoals die ook voor een andere collega is getroffen en waarvan Dirk wilde dat hij zou vertrekken. Zo kost het de SKVR dus helemaal niets en moet ik mijn inzet, ziekte en overbodigheid zelf financieren. Als de advocaat dit aan Dirk voorlegt, wil hij dan toch iets betalen, maar niet meer dan een schijntje. Ook na aandringen is hij niet bereid daar meer van te maken. Het is enkel een gebaar om het gebaar.

Weer opnieuw op de knieën. Ik ben door het dulle heen, de grond lijkt nu helemaal onder mijn voeten te zijn verdwenen. Straks, als ik onbereikbaar ben voor de invloeden en het gedraai van Dirk Monsma, ga ik wel met mijn eigen verhaal bij het bestuur aankloppen.

Als de vervaldatum nadert voor het indienen van een bezwaarschrift tegen de herkeuring, biedt de advocaat aan dat zij dat voor me doet. Door de hele toestand zie ik zelfs tegen het schrijven van zo'n eenvoudige brief op. Ik ben haar dankbaar, maar een tijd later zal dat bezwaar niet ontvankelijk worden verklaard. Ze vindt de uitvoerige brief daarover een voor leken moeilijk toegankelijk juridisch verhaal,

daarom vat ze de inhoud ervan door de telefoon in enkele zinnen samen. Dan hoef ik die zelf niet te lezen...

We spreken af dat we tegen deze afwijzing maar niet in beroep gaan, omdat ook dit een lange slepende procedure kan gaan worden. En wat kan ik daar nou helemaal mee winnen, enkel een gelijk in een kwestie waar ik niet beter van word. Ze besluit met de opmerking: 'U zou bij de keuringsinstantie wel de rapportage kunnen laten aanpassen.' Dat herhaalt ze ook nog een keer in de begeleidende brief bij het afschrift van de afwijzing. Dat afschrift berg ik ongelezen op in een ordner.

Als ik de kopie van de brief van Dirk Monsma ontvang waarin hij akkoord gaat met de afspraken, zijn er vijf maanden verstreken. De meeste tijd is opnieuw verloren gegaan met wachten en afhouden, nu alleen te wijten aan Dirk. Na die brief is er nog een half jaar lang gezeur over de koopsompolis. Deels is dat te wijten aan de verzekeringsmaatschappij zelf, deels ook aan de SKVR die een foutieve en voor mij nadelige aanvraag heeft gedaan. Verkeerde offertes, verkeerde procedures, verkeerd opgegeven adressen, misverstanden bij de verzekeringsmaatschappij, onduidelijkheid van de SKVR over wat nu wel en niet de bedoeling was. Ik krijg nog wel een eervol ontslag namens burgemeester en wethouders. Dat is altijd eervol, behalve wanneer ik me zou hebben misdragen. Pas als ik al ruim drie maanden officieel met pensioen ben, valt die koopsompolis bij me in de brievenbus en heb ik de zekerheid verder voor Dirk onbereikbaar te zijn.

Ook de omgang met een advocaat stelt eisen, je moet begrip opbrengen voor de puur juridische houding van zo iemand. Natuurlijk, en terecht, daar is zo iemand ook voor. Ik moet ook niet meer verwachten, maar waarom dan wel die adviezen om na een regeling alles maar achter me te laten en alleen vooruit te kijken. Makkelijk gezegd, maar doe het maar eens.

Een jurist zou elk drama kunnen relativeren met wel of geen haalbaarheid op grond van al dan niet geldende wetten en juris-

prudentie. Hoe zou een jurist zich in haar vrije tijd gedragen bij de ruzies thuis met een partner? Daar spelen emoties vast en zeker wel een rol, tegen de prijs van gebroken serviesgoed. Dan zullen die lui toch ook niet nuchter en koelbloedig plussen en minnen tegen elkaar wegstrepen? Met een hele geschiedenis opportunisme en rattengedrag in mijn rugzak zou ik dat wel moeten doen, en begrip moeten opbrengen voor de professionele opstelling van een advocaat? Nou dan! Een beetje begrip van haar kant mag er best zijn.

Ze zal waarschijnlijk haar best hebben gedaan, ik kan het niet meer goed beoordelen. Ook word ik soms moe van dat rationele gedoe en die zakelijke instelling. In de telefoontjes wordt elke opmerking gewogen op z'n bruikbaarheid. Ik moet me alsmaar voor ogen houden dat ik met een advocaat praat.

Toch zal later blijken dat er meer aan de hand is met dat niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaarschrift. Ze heeft me niet alles verteld. En dan is er reden om ook over haar oprechtheid te gaan twijfelen. Want waarom bijvoorbeeld die opgetrokken wenkbrauwen en een verbaasde blik als ik vraag naar dat plan van aanpak? Om er geen uitspraak over te hoeven doen? Het voelt niet goed allemaal.